

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovní solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM
přidej se!**KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE**

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

Tel: 222897443, 222897469,

Mobil: 721985447 Fax: 222897442

ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

**MLADÁ
PRAVDA**Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v prosinci 2007

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

**MLADÁ
PRAVDA**PROSINEC 2007
ČÍSLO 12
ROČNÍK 13

ČASOPIS KOM

PŘED 30 LETY ZEMŘEL LEVICOVÝ UMĚLEC CHARLES CHAPLIN

Sir Charles Spencer Chaplin jr., herec, režisér, hudební skladatel a nejslavnější komik všech dob, se narodil 16. dubna 1889 v Londýně jako syn chudých herců z předměstí. Otec Charles rodinu záhy opustil, a tak malý Charlie už od pěti let vystupoval s duševně nemocnou matkou a starším bratrem v kabaretech jako imitátor, akrobat a hudební klaun. Matka trpěla schizofrenií a společně žili ve velmi nuzných poměrech. Od roku 1908 byl členem pantomimické společnosti. Při zájezdu do USA si ho všiml zpěvák americké grotesky Mack Sennett a angažoval ho do své filmové společnosti. V roce 1914 tak začal Ch. S. Chaplin působit v němém filmu a později se prosadil i ve filmu zvukovém.

Chaplin byl vždy sympatičtější levice. Od 40. let byl v USA neustále pronásledován za propagaci komunistických myšlenek. Člensky však světoznámý komik komunisty nikdy nebyl a své názory prezentoval umírněnou formou, bez používání marxistické frazeologie a bez přihlídnutí k třídní podstatě problému. Zda ji Chaplin neuznával, nebo tak činil pro větší přijatelnost svých děl zahnívající americkou společností, už těžko zjistíme. V rámci komunistického hnutí byl však Chaplin, tak jak se prezentoval, zřejmě patřil k jeho pravému, reformistickému křídlu. I tak ale politickým podtextem svých děl dalece převyšoval většinu svých současníků, kteří buď přisluhovali buržoazii, nebo se snažili o umění „apolitické“. (Nejen v umělecké, ale i v politické linii byl Chaplin vzorem např. pro československé komiky Voskovce a Wericha, kteří vystupovali proti problému

mům předmnichovské republiky a hrozbě nastupujícího fašismu např. ve filmech „Hej rup!“ a „Svět patří nám“, zůstali však reformisty a posilovali víru v prvorepublikovou buržoazní moc jako protifašistickou sílu.) Chaplinovy filmy dostaly hlubší politický podtext až ve 30. letech po velké hospodářské krizi. „Moderní doba“ z roku 1936 věrně zobrazuje bídu pracujících a represe stávkového hnutí. Ty příznačně vykresluje scéna, ve které Chaplin zvedne červený prapor spadlý z auta vezoucího přečnávající náklad a mává s ním na řidiče, aby jej na jeho ztrátu upozornil. Záhy se za Chaplinem seřadí dav stávkujících dělníků s transparenty a nakonec je zatčen jako vůdce komunistické demonstrace.

Nejrozhodněji vyjádřil Chaplin svůj odpor proti imperialismu, který zplodil fašismus, v závěrečném projevu v protifašistickém filmu „Diktátor“ z roku 1940:

„(...) Můj hlas nyní slyší miliony mužů, žen a dětí, kteří žijí v zoufalství a jsou obětí systému, který stále uvězuje a mučí nevinné lidi. Těm, kteří mě slyší, říkám: Nezoufejte! Naše dnešní neštěstí se zrodilo z chamtivosti, ze zahořklosti těch, kteří se bojí pokroku. Nenávist přejde, diktátoři zemřou a moc odebráná lidu se lidu zase vrátí. A dokud lidstvo nevyvíří, svoboda nebude nikdy potlačena. Vojáci, neposlouchejte hrubce, kteří vám pohrdají a utlačují vás, kteří vám diktují, co máte dělat a co si máte myslet. Dělat z vás zvířata a potravu pro děla. Neustupujte těmto zrůdám s mechanickým srdcem a rozumem. Vy nejste ani stroje, ani dobytek, ale lidé! (...) Nebojujte

za otrokářství, bojujte za svobodu. Svatý Lukáš napsal: »Království božské je mezi vámi«. Ne v jednom z vás, ale ve všech lidech! Ve vás! Vy, lidé, máte v rukou moc vytvářet stroje, vytvářet štěstí. Máte moc učinit tento život krásným a svobodným, udělat z něho užasně dobrodružství. Ve jménu demokracie, použijme tuto moc, spojme se! Bojujme za nový svět, který dá všem práci, budoucnost mladým, zabezpečení starým. Surovci těmito sliby získali moc. Ale oni lhali! Nevyplníli žádný ze svých slibů. Diktátoři si naopak svobodně zotročují lid. Nyní bojujme za splnění slibů! Za osvobození světa, za zrušení bariér mezi národy, za odstranění chamtivosti, nenávisti a nesnášenlivosti. Bojujme za rozumný svět, ve kterém nás věda a pokrok přivedou ke štěstí pro všechny. Vojáci, ve jménu demokracie, spojme se!“

Tento projev a Chaplinova podpora otevření druhé fronty v Evropě na pomoc Sovětskému svazu jsou dodnes reakcemi kruhy považovány za kontroverzní.

Po roce 1945 Chaplinův kritický pohled na kapitalismus v černé komedii „Pan Verdoux“ vedl k dalšímu zvýšení nepřátelství americké měšťácké společnosti. Následkem toho byl Chaplinův poslední americký film „Světla ramp“ méně politický. Jeho první film vytvořený v Evropě, „Král v New Yorku“ z r. 1957, satirizoval politickou podezřívavost a perzekuci v USA. Po tomto filmu ale tvůrce ztratil zájem o veřejná politická prohlášení a upadl do oportunistického hlásáje, že komedianti mají být apolitičtí.

PROHLÁŠENÍ K VZÁJEMNÝM VZTAHŮM KSM A KSČM

V minulých dnech došlo k pokusu zpochybnit jednotu a spolupráci mezi Komunistickým svazem mládeže (KSM) a Komunistickou stranou Čech a Moravy (KSČM). Jedná se o tvrzení, která byla zveřejněna v rámci rozhovoru s jedním z placených pracovníků Ústředního výboru KSČM v pátek 30. listopadu 2007 v Haló novinách v rubrice „juniorproject.eu“. KSM hodlá uklidnit všechny členy a stoupence KSM a KSČM a zcela jasně deklarovat, že uvedená tvrzení, napadající vzájemný vztah mezi KSM a KSČM, se nezakládají na pravdě.

KSM je přesvědčen, že zveřejněné výroky pracovníka ÚV KSČM útočící na vzájemný vztah KSM a KSČM jsou v zásadním rozporu s přijatými dokumenty obou těchto organizací. Dokument, schválený ÚV KSČM zcela jasně říká: „KSČM si velice váží postoje těch mladých lidí, kteří se otevřeně hlásí ke komunistickým myšlenkám a chtějí ve svých politických i zájmových aktivitách přispívat k naplňování programových cílů komunistického hnutí. Proto považuje i nadále Komunistický svaz mládeže za nejbližší partnerskou organizaci, které chce poskytovat politickou a společenskou podporu i materiální pomoc při budování jeho organizační sítě a rozvíjení činnosti. Obětává práce členů, široké aktivity zejména protiválečné, podpora politiky KSČM způsobily, že se Komunistický svaz mládeže dostává do povědomí veřejnosti. ÚV KSČM v této souvislosti vyslovuje Komunistickému svazu mládeže vysoké ocenění a uznání za dosavadní práci.“ Stejně tak dokumenty VI. sjezdu

KSČM z roku 2004 jednoznačně označují, že „Nejbližší organizovanou strukturou ke KSČM je Komunistický svaz mládeže (...) Jeho posláním je získávat mladé lidi pro uplatňování programu KSČM za aktivní součinnosti s KSM.“

Podobně KSM, který byl v roce 1990 obnoven jako mládežnická organizace komunistické strany, po celou dobu své existence jasně deklaruje KSČM jako svého nejbližšího spojence. Dokumenty VII. sjezdu KSM z roku 2005 uvádějí: „Nejbližším spojencem KSM je tradičně Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM). KSM podporuje práci KSČM, aktivně se na ni podílí a snaží se pro ni získávat mladou generaci a podílet se tak na řešení problémů stárnutí její členské základny. V minulém období KSM zintenzivnil svou práci také uvnitř KSČM. Členové KSM dnes na různých místech pracují jako funkcionáři KSČM, členové odborného zázemí Ústředního výboru strany či v rámci stranického aparátu. O prohloubení vzájemné spolupráce ze strany KSČM svědčí např. to, že strana začala zvat zástup-

ce KSM na jednání svého Ústředního výboru.“ O mimořádných vztazích mezi KSM a KSČM svědčí i slova předsedy ÚV KSČM Vojtěcha Filipa na posledním sjezdu KSM, ve kterých vyjádřil přání, aby myšlenky KSM nacházely stále větší odezvu mezi vrstevníky členů KSM a aby „lidé, kteří prošli KSM, tvořili novou krev KSČM“.

Kromě aktivní a praktické podpory politiky a aktivitám KSČM se dnes KSM zabývá řadou dalších činností. Tou v současnosti nejdůležitější je kampaň proti možnému umístění vojenské základny USA na našem území. KSM zorganizoval ve všech koutech republiky veřejné akce – diskuse, besedy, mítinky, demonstrace. Petici proti základně USA, organizovanou KSM, k dnešnímu dni podepsalo již na 150 000 občanů České republiky. Vedle kampaně proti základně USA dnes KSM vystupuje výrazně především proti antikomunismu – proti zneužívání vzdělávacího systému, odstraňování pomníků vítězství nad fašismem, snahám krimina-

lizovat KSČM či proti útokům na bratrskou stranu KSČM – Maďarskou komunistickou dělnickou stranu, jejíž vedení bylo odsouzeno ke 2 letům vězení. Třetí významnou aktivitou KSM dneška je solidarita s revolučními boji v Latinské Americe - se socialistickou Kubou, 5 kubánskými hrdiny vězňenými v USA, s bolivarovskou revolucí ve Venezuele. K dlouhodobým činnostem KSM patří práce mezi studenty a uční, v odborovém hnutí, v ekologických iniciativách. Ne nepodstatnou složkou činnosti KSM jsou volnočasové aktivity jako kulturní akce, turistické a sportovní události a dětské tábory. Pro informování veřejnosti o svých postojích a aktivitách KSM využívá svůj měsíčník Mladá pravda, několik regionálních tiskovin, brožurky, letáky, denně aktualizované internetové stránky <http://www.ksm.cz> a stránky Haló novin. Všechny své aktivity přitom KSM uskutečňuje jen s minimálními prostředky, které se nedají srovnávat s těmi, kterými disponují ostatní mládežnické organizace parlamentních politických stran - Mladí konzervativci, Mladí sociální demokraté, Mladí křesťanští demokraté či Mladí zelení. Přesto všechna tato sdružení KSM svou aktivitou mezi mladými převyšuje.

KSM je přesvědčen, že veřejně napadání podobné uvedené rozhovoru se nesmí opakovat. KSM si je vědom, že v KSČM existuje řada interních rozporů, zintenzivněných připravovaným VII. sjezdem strany. KSM však odmítá, aby tyto vnitřní střety v KSČM byly řešeny skrze hazardování s mladou generací komunistů.

KSM vyslovuje pochybnost nad prací uvedeného pracovníka ÚV KSČM. Nemá úkolem KSM hodnotit práci komise, jménem které zmíněný pracovník ÚV

KSČM vystupoval. Je skutečně na jiných, aby posoudili, zda dvě akce pro mládež ročně je něco, čím je možné se chlubit, stejně jako fakt, že se nyní jménem mladých komunistů pokoušejí skrze tuto komisi mluvit do značné míry nečlenové KSM a KSČM resp. ti, kteří již věkovým zařazením k mládeži rozhodně nepatří. Je však třeba pozastavit se nad nedemokratickými principy, uplatňovanými v této komisi zmíněným pracovníkem ÚV KSČM, které mají sektářský až frakční charakter a jejímž důsledkem jsou pokusy o vyprovokování konfliktu mezi mladší a starší generací komunistů a mezi mladými komunisty navzájem. Je podivující tvrzení zpodobněného pracovníka ÚV KSČM, že komisi, jejímž jménem mluví, vede na odlišných programových základech než KSM. Programové základy KSM jsou komunistické, na místě je proto otázka jaké jsou ty, na kterých je postavena politika uvedeného pracovníka ÚV KSČM a jeho komise. Za naprosto nepravdivou považuje KSM část uvedeného rozhovoru, týkající se „Konference k mládeži“. KSM může poskytnout jak videozáznam, tak i doslovný přepis z jednání této konference, jednoznačně vyvracející výroky uvedené v rozhovoru. Stejně tak je možno videozáznamem dokumentovat, jak zmíněný pracovník ÚV KSČM zcela nevybíravým a nesoudružským způsobem vyhazuje mladé členy KSČM z jednání uvedené komise. Je jen otázkou spekulací jaké síly stojí za uvedeným pracovníkem, že jeho politická práce neslouží k upevňování jednoty komunistů a jejich posilování je však zřejmé. KSM je přesvědčen o zlobnosti takové politiky, zvláště když výraznější absence mladší generace je dlouhodobým a neobyčejně vážným

problémem komunistického hnutí v České republice. Již jen z tohoto důvodu KSM volá po okamžitém zastavení jakýchkoliv hazardních provokací, týkajících se nejmladší části komunistického hnutí.

V konkrétním útoku uvedeného pracovníka ÚV KSČM na jednoho z mladých zastupitelů KSČM, kterého opakovaně jmenuje, vidí KSM spíše napadení bývalého předsedy ÚV KSČM, se kterým je tento mladý člen KSM a KSČM regionálně spojen. KSM odmítá, aby v interních střetech, které provázejí před-sjezdové diskuse v KSČM, bylo zneužíváno mladých komunistů. Namísto takovéhoto nebezpečných politických her je třeba zaměřit svoji činnost k alespoň částečnému zvýšení prestiže komunistů mezi mládeží. Toto je klíčový úkol, který dnes před komunisty stojí.

KSM vyzývá všechny mladé členy KSČM, kteří na základě uveřejněného rozhovoru deklarovali možné vystoupení z KSČM, aby takový krok nečinili. Jak již bylo uvedeno, zpodobněný pracovník ÚV KSČM hovořil v zásadním rozporu s dokumenty KSČM a jím uvedené názory politiky KSČM neodpovídají. Zároveň KSM vybízí odpovědné orgány KSČM, aby z nastalé situace vyvodily důsledky a zabránily tak podobným nebezpečným provokačním vystoupením, která nejen že mohou stranu připravit o její nejmladší členy a stoupence, ale mohou být navíc velmi lehce využity našimi nepřáteli a mohou KSČM významně poškodit před českou veřejností i v rámci mezinárodního komunistického hnutí.

KSM je přesvědčen, že přestože se KSM a KSČM nacházejí v období před-sjezdových debat, nemohou tyto diskuse přerůst do

Praze Che Guevaru se supertajným posláním. Uvědomil jsem si, že se tak podílím na tajemství, které kromě tří nebo čtyř osob nezná nikdo další. Přibližně za rok se Che Guevara z Afriky vrátil. Přijel opět v dobrém přestrojení. Ubytoval jsem ho v bezpečném, ale poměrně malém bytě. Krátce poté jsem ho informoval o nemovitosti, kterou jsem využíval pro ubytování početnějších skupin. Pobýval tam pak zhruba čtyři měsíce, než se opět vrátil na Kubu.

V té době již Che věděl, že znáš jeho skutečnou identitu?

Ano, věděl. Při jeho prvním příjezdu jsem to řekl Papimu při příchodu do hotelu. Když se vrátil z Afriky, požádal, abych měl jeho pobyt na starosti.

Znamená to, že československé bezpečnostní orgány o Che Guevarově přítomnosti v Československu nevěděly?

Samozřejmě, že nevěděly. Dověděly se to až o mnoho let později.

Jaký byl průběh těch čtyř měsíců jeho druhého tranzitu Prahou?

Che Guevara dodržoval každodenně zcela organizované svůj přesný režim, v němž naprázdno nepromarnil ani minutu. Byl velmi metodický. Hodně času věnoval studiu. Věnoval se též matematice, o níž říkal, že je to věda budoucnosti. Zásoboval jsem ho všemožnou literaturou, která přicházela z Kuby, a také tou, kterou ve francouzštině nebo španělštině bylo možno sehnat v Praze. V zahradě za domem organizoval soutěže ve střelbě z malorážek. V Che Guevarově skupině byl zpočátku i Ulises Estráda, pověřenec pro Afriku, který byl černý jako uhel a tím velmi nápadný. Proto jsme nikdy nenavštěvovali centrum Prahy, abychom se vyhnuli náhodnému setkání s nějakým z

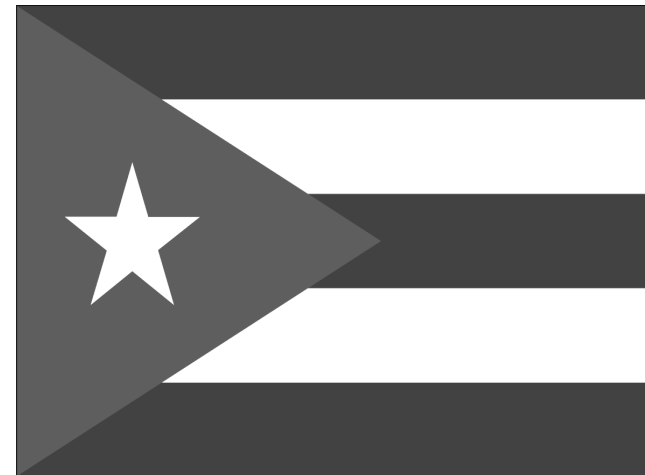
kubánských oficiálních obchodních nebo politických činitelů, kteří se tehdy v Praze pohybovali v poměrně hojném počtu. Ulises Estráda byl později vystřídán dalšími, Che Guevarovi blízkými spolupracovníky. Che Guevara byl velmi střídavý a šetrný, jak co do svého stravování, tak pokud šlo o jeho návyk kouřit doutníky. Striktně zakázal nákupy jakýchkoliv potravin za devizy v tehdejších tzv. tuzexových obchodech a nesnesl, když kdokoliv z jeho okolí plynul kubánskými doutníky, např. odhazováním jejich velkých nedopalků. Každého vždy pokáral, že v obou případech se jedná o dolary, které je třeba šetřit, neboť jsou produktem těžké práce lidí na Kubě. Sám byl známý tím, že kubánské doutníky kouřil velmi úsporně, až do okamžiku, kdy si téměř spálil prsty. Jednou mne napadlo navštívit s Che Guevarou Karlovy Vary. Při vstupu do jedné z tamních kaváren jsme se téměř srazili s jedním známým. rychle jsme se museli dát na ústup, aby nás nespátřil. Informoval jsem o tom Havanu, odkud přišel striktní příkaz, abychom dále již nikam

nevycházeli. Od tohoto okamžiku Che Guevara, který se vyznačoval i vůči sobě tvrdou disciplínou, skončil se všemi vycházkami; po dobu dalších dvou a půl měsíců se uzavřel v ubytovně, kterou opustil až v den svého odjezdu na Kubu.

Čtyři měsíce života v takových podmínkách, to musí být pro každého velmi vyčerpávající. Bylo tomu tak?

Jistě. Často je zde snaha přehánět a líčit Che Guevaru a naše vedoucí představitele jako nějaké supermanky. Tak tomu však není. V případě Che Guevary jde o mimořádně velkou osobnost, vyznačující se velmi metodickým způsobem života a záviděníhodnou vnitřní kázní. Byl velmi náročný sám na sebe, ale dokázal se bavit, hrál fotbal, vyprávěl anekdoty a vtipy. Po celou dobu se ke mně choval bratrsky. Dověděl jsem se při něm spoustu věcí. Byly to čtyři nejšťastnější měsíce mého života.

Zdeněk Kvita, Společnost česko-kubánského přátelství

ské Ameriky přes Prahu na Kubu a zpět. Vzhledem k tomu, a s přihlédnutím ke všem ostatním dostupným informačním pramenům, lze proto s určitostí konstatovat, že místem Che Guevarova transitního pobytu byl tehdy jeden zcela konkrétní zahradní dům v obci Ládví na Benešovsku.

Text rozhovoru José L. Ojalva se zmíněným chilským časopisem přetiskl kubánský mládežnický deník »Juventud Rebelde« 14. 6. 1998. Jeho obsah si zaslouží i pozornost české veřejnosti právě letos, kdy si pokrokoví lidé v Latinské Americe a na celém světě připomínají, že v těchto dnech od Che Guearovy smrti uplynulo 40 let.

José Luisi, v této zemi (Chile) není tak snadné setkat se s lidmi, kteří byli v osobním styku s Che Guearovou. Ty jsi to štěstí měl, vyprávěj o tom...

Došlo k tomu, pokud se nemýlím, v březnu 1965 v Praze, kde jsem pracoval od roku 1964. V té době nebylo možno cestovat na Kubu z Latinské Ameriky a zpět jinak než přes

Evropu. Nepřátelství vlád v této oblasti znemožňovalo, aby lidé z latinskoamerických zemí cestovali přímo. To např. znamenalo, že Panamec, nebo Kostaričan, který žil sotva 2 hodiny letu od Kuby, musel do Havany cestovat přes Prahu, Moskvu nebo Paříž. Moje práce v té době spočívala trochu v tom, že jsem cestovatelům z Latinské Ameriky usnadňoval jejich tranzitní cesty přes Prahu na Kubu a zpět.

Co jsi měl do činění s osvobozeným hnutím v Africe a s Che Guearovou?

V té době přes Prahu projížděly (z Kuby) malé tříčlenné skupiny bojovníků nebo instruktorů při směrem do Afriky, všichni pochopitelně černé pleti, štíhlí a spíše menší postavy, typem se podobající obyvatelům Konga. Jednoho dne se v transitu objevila skupina, která se od ostatních, které jsem až dosud odbavoval, lišila. Jedním z jejich členů byl José Mario Martínez Tamayo, kterého jsem z Havany velmi dobře znal pod přezdívkou Papi, o rok později zahynul v Africe. Dalším byl muž černé

pleti, jak to bylo běžné, později jsem se dověděl, že to byl komandant Victor Dreke, a třetím byl muž věkově starší, než byl věkový průměr těch, co obvykle projížděli, jejich věk byl vždy něco přes 20 let. Muž vypadal jak tlumočník. Domníval jsem se zpočátku, že se může jednat o nějakého sovětského poradce, nebo tak něco. Měl na hlavě klobouk a na očích brýle. Něčím mně byl povědomý, protože ubytovací místa, jimiž jsem disponoval, jsem tehdy již nepovažoval z hlediska jejich bezpečnosti za vhodná, navrhl jsem jim ubytování v hotelu Solidarita, který byl tehdy nově vybudován na okraji Prahy. Zároveň jsem je však upozornil, že při žádosti o ubytování si hotelová recepce ponechává cestovní pasy hostů. Papi, který se vyznačoval prudkým temperamentem a dominantní povahou, začal proti odevzdání cestovních dokumentů rozčileně protestovat. Do naší diskuse nakonec zasáhl údajný poradce, který klidně, mírným a tichým hlasem vyjádřil něco v tom smyslu, že na tom, zda Češi dokumenty ophotografují, nezáleží. Všiml jsem si, že Papi v kontrastu se svou povahou, se na jedinou zklidnil, plně souhlasil a dokonce mně dal za pravdu. Victor Dreke neřekl ani slovo. Začal jsem přemýšlet, co to je za poradce, který dokázal tak rychle Papiho přesvědčit. Přemýšlel jsem nad tím celou cestu do značně vzdáleného hotelu, zejména nad silným vlivem tohoto poradce na Papiho a nakonec i nad některými, mně tak povědomými rysy jeho obličejů až mě to došlo. Nemusím vám nic říkat o svých pocitech, jenom to, že se mně zjezily vlasy z obrovské odpovědnosti, která na mne dopadla s vědomím, že mám v

veřejných osobních útoků, které komunistické hnutí zřetelně poškozují. Místo toho je třeba obyčejným lidem ukázat, že právě komunisté jsou jediní, kteří se snaží řešit jejich problémy a prát se za jejich zájmy. Úkolem dneška musí být mobilizování

všech sil k zastavení politiky sociálních destrukcí a pokusů o výstavbu vojenské základny USA na našem území. Úkolem zítřka bude přesvědčit obyčejné lidi o nutnosti společenského pokroku, o nahrazení kapitalistického systému vykořisťování,

útlaku a válek jedinou možnou alternativou - socialismem. Postavme se k těmto úkolům čelem.

Předsednictvo Ústřední rady Komunistického svazu mládeže,
1.12.2007

SOLIDARITU S MAĎARSKOU KOMUNISTICKOU DÉLNICKOU STRANOU

Projev Milana Krajčí, předsedy Komunistického svazu mládeže, na demonstraci solidarity s Maďarskou komunistickou dělnickou stranou před velvyslanectvím Maďarska v Praze.

Sešli jsme se zde, před Velvyslanectvím Maďarské republiky, abychom vyjádřili rezolutní protest, proti novým antikomunistickým útokům v Maďarsku, především proti soudnímu procesu, kterému je vystaveno vedení Maďarské komunistické dělnické strany.

U Městského soudu v Szekesfehervaru v Maďarsku začal proces proti celému předsednictvu Maďarské komunistické dělnické strany. Předseda této strany Gyula Thürmer a 6 dalších členů předsednictva MKDS jsou obviněni „z urážky na cti na veřejnosti“. Podle maďarského trestního zákoníku mohou být odsouzeni až na dva roky vězení.

Historie jejich případu je následující:

Bývalý místopředseda MKDS Attila Vajnaie zahájil širokou politickou a ideologickou ofenzívu proti vedení strany, požadující zásadní změnu politické linie strany směrem k její

sociáldemokratizaci. Hlavní podstatou jeho postoje bylo prosazování úzké spolupráce komunistů s Maďarskou socialistickou stranou. Tato tzv. socialistická strana v Maďarsku vládne od roku 2002 jako strana otevřeně protilidová a reakční.

Většina členů Ústředního výboru i většina komunistů však našťástí odmítla postoj Attily Vajnaie a jeho stoupenců jako politickou platformu, která chce zrevidovat celou politickou zkušenosť strany, rozbít její jednotu a změnit ji na stranu reformistic-

kou, úzce podporující vládu. Ústřední výbor potvrdil, že Maďarská socialistická strana je prokapitalistickou, pravicovou sociálně-demokratickou stranou, provádějící typickou neoliberální politiku. Nemá nic společného se socialistickými snahami a hodnotami.

Ústřední výbor MKDS vyloučil Vajnaie a jeho podporovatele ze strany a svolal 21. sjezd komunistů, aby zažehnal politickou krizi. Vnitřní opozice vedená

Attilou Vajnaiem se ale obrátila na budapeštský soud s požadavkem zrušit platnost usnesení Ústředního výboru MKDS. Budapeštský městský soud poté skutečně zrušil platnost usnesení ÚV, obnovil Vajnaiovi a jeho podporovatelům členství ve straně i ve všech řídicích orgánech strany a zrušil všechna usnesení jejího 21. sjezdu.

V důsledku toho byla MKDS ve velkém rozsahu paralyzována na několik dalších měsíců a nemohla činit potřebné přípravy pro parlamentní volby, které se v Maďarsku konaly. To vedlo k velmi obtížné situaci v celé straně i v celém dělnickém hnutí.

Předsednictvo MKDS vyjádřilo své názory na vzniklou situaci ve stanovisku, ve kterém jasně deklarovalo, že rozsudek soudu byl politický, což nemá obdoby v právní historii za poslední dvě desetiletí. Předsednictvo MKDS prohlásilo, že rozhodnutí soudu je odvetou moci za referendum iniciované maďarskými komunisty proti privatizaci nemocnic, ve kterém se proti privatizaci systému zdravotní péče vyslovily téměř dva milióny voličů. Budapeštský soud následně požadoval po předsednictvu strany, aby oficiálně dementovalo své názory vyjádřené v deklaraci a prohlásilo, že rozhodnutí soudu nemá nic společného s politikou. Vedení strany to odmítlo udělat. Předseda budapeštského městského soudu následně obvinil celé vedení strany z „urážky na cti na veřejnosti“, kterého se komunisté měli dopustit, když zdůraznili politickou motivaci rozhodnutí soudu. Nyní je celé vedení Maďarské komunistické dělnické strany vystaveno soudnímu procesu, jen pro deklarování svého názoru na maďarskou justici. Tento soudní proces je tak v rozporu s článkem 61 Ústavy Maďarské republiky,

zaručujícím každému občanovi vyjádřit svůj názor. Maďarským komunistickým představitelům však přesto hrozí odsouzení k dvěma letům vězení.

Dne 21. září tohoto roku bylo zahájeno soudní řízení proti celému předsednictvu Maďarské komunistické dělnické strany. Soud v Szekesféheráru zahájil slyšení ve věci Gyuly Thürmera, předsedy MKDS, Magdy Karacsové a Jánose Vajdy místopředsedů MKDS, Petera Szekeleho, Lászla Kerezsiho a Sándora Urbana členů předsednictva MKDS a Pala Kollata bývalého člena předsednictva MKDS. Státní zástupce přečetl oficiální obvinění, podle kterého výše uvedení členové předsednictva MKDS jsou obviněni z pomluvy na veřejnosti, neboť charakterizovali rozhodnutí budapeštského soudu jako politický rozsudek.

Členové předsednictva MKDS byli soudem vyslýcháni. Komunističtí vedoucí činitelé prohlásili, že je to jejich právo vyjádřit svobodně svůj názor garantované maďarskou ústavou. Toto právo jen uplatnili, když charakterizovali rozhodnutí městského budapeštského soudu jako politické. Požádali soud o ukončení tohoto soudního řízení a zproštění obvinění, neboť žádný trestný čin nespáchali. Soud se rozhodl odložit zasedání až do 6. listopadu 2007.

Před městským soudem se shromáždily stovky komunistů a obyvatel Szekesféheráru, aby vyjádřili svůj protest a solidaritu. Maďarská média této události věnovala velkou pozornost. Předseda maďarských komunistů Gyula Thürmer na tiskové konferenci po přelíčení prohlásil: „My jsme na tomto soudu splnili úkol, pro který nás strana vyslala. My jsme obhajovali naše práva a odhalili, že vládnoucí

kapitalistické síly zkoušejí zničit komunistickou stranu před novým referendem a parlamentními volbami, které se mohou uskutečnit v blízké budoucnosti.“ Prohlásil, že je to dost trapné, že druhé zasedání se uskuteční 6. listopadu, právě v předvečer velkého dne maďarského a mezinárodního komunistického hnutí - 90. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Tak jako v Maďarsku, i v dalších zemích vyprovokoval soudní proces proti maďarským komunistům silnou reakci. Z celého světa zní jasný nesouhlas s tímto jasně antikomunistickým útokem. Také Komunistická strana Čech a Moravy a Komunistický svaz mládeže patří k těm, kteří otevřeně stojí na straně maďarských komunistů. Máme za to, že tento proces představuje bezprecedentní vměšování do vnitrostranického života MKDS. Má za cíl oslabit tuto stranu a podporovat v jejím rámci sektáře a reformisty. Je to součást antikomunistické, primitivní politiky, která se v Maďarsku neštítí ani zhanobení hrobů známých osobností, jako byl János Kádár.

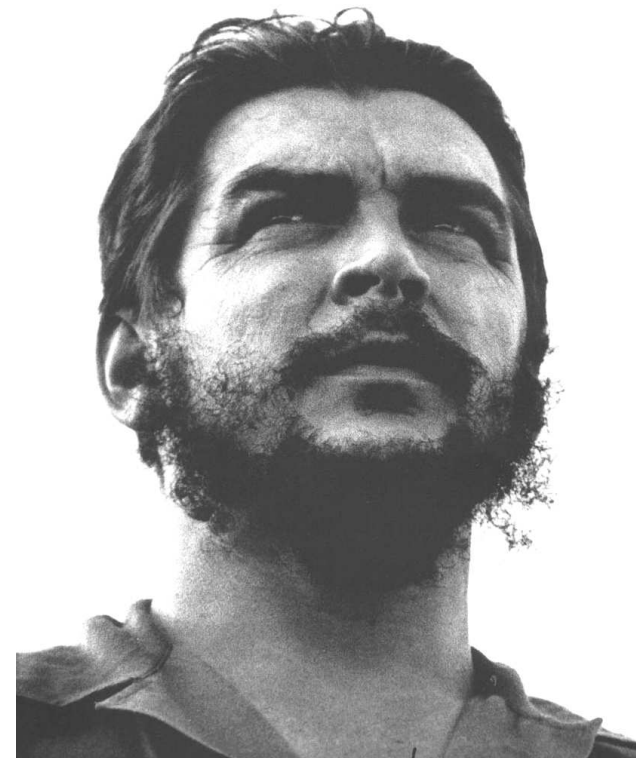
Tento soudní proces nelze považovat za nic jiného než za politickou odvetu současné politické moci za referendum iniciované MKDS proti privatizaci nemocnic. Plně odsuzujeme tento proces, kterému je vystavena MKDS, jako hrubé porušení základních občanských a demokratických práv. Útok na maďarské komunisty vnímáme jako součást antikomunistické politiky, projevující se v Evropské unii. Ta zasáhla i Českou republiku permanentními útoky na Komunistickou stranu Čech a Moravy a oficiálním rozpuštěním Komunistického svazu mládeže českým Minister-

CHE INKOGNITO V PRAZE

Téměř všichni zahraniční investigativní novináři a životopisci legendárního latinskoamerického revolucionáře Ernesta Che Guevary, popisující jeho dokonale utajené cesty z Kuby v roce 1965 do afrického Konga a následně v roce 1966 z Afriky zpět dočasně na Kubu, odkud v říjnu téhož roku pokračoval do Bolívie, kde byl o rok později zavražděn, zmiňují jako jeho tranzitní zemi tehdejší Československo, kde se svým doprovodem pobýval, za podmínek přísného utajení své skutečné identity, od března 1966 čtyři měsíce.

Che Guevara ve své komunikaci s Havanou již v roce 1966 z Československa hodnotil poměry ve středoevropských socialistických zemích velmi pesimisticky, s vážnými obavami o jejich další osud. Tuto skutečnost potvrdil v roce 2001 jeden z adresátů jeho dopisů v Havaně, Che Guevarův důvěrný přítel z dob boje proti batistovskému režimu a později jeho blízký spolupracovník na kubánském ministerstvu průmyslu, kubánský ekonom Orlando Borrego, autor knihy »Che: ohnivá cesta,« vydané v roce 2001 v Havaně, v níž jsou shrnuty podstatné stránky Che Guevarova politického a ekonomického myšlení.

V rozhovoru s kubánským listem »Granma Internacional« z 16. 9. 2001 Orlando Borrego uvádí, že celá jedna kapitola jeho knihy je věnována »kompletní analýze dosud nezveřejněných dopisů, které mu Che Guevara poslal z Prahy, v nichž Che Guevara s oslňující prozíravostí marxistického myslitele přímo prorocky předznamenal návrat středoevropských socialistických zemí ke kapitalismu.«

Místo, kde Che Guevara se svým doprovodem v roce 1966 pobýval, je dnes již dobře známo. Svým dílem k jeho přesnému určení přispěl i bývalý kubánský diplomat Jose Luis Ojalvo, který v letech 1964 - 1968 působil na velvyslanectví Kuby v Praze a jako jediný z jeho členů měl Che Guevarův utajený tranzit plně na starosti jak v roce 1965, tak v roce 1966. Krátce před svou smrtí v roce 1998 o tom poskytl rozhovor chilskému časopisu »SurDa«, v němž zmiňuje některé - do té doby pro veřejnost v Chile a dosud i v České republice, neznámé -

skutečnosti týkající se okolností tehdejších Che Guevarových utajených vstupů na československou půdu a následně jeho celkového životního a pracovního režimu s uvedením některých historik charakterizujících typické povahové rysy Che Guevarovy osobnosti.

José Luis Ojalvo rovněž mj. uvedl, že Che Guevaru krátce po jeho příjezdu v roce 1966 přestěhoval mimo Prahu do vesnické nemovitosti, kterou měl pronajatou pro ubytování větších skupin osob cestujících z Latin-

K 40. VÝROČÍ ZAVRAŽDĚNÍ ERNESTA CHE GUEVARY IMPERIALISMEM

Vystoupení předsedy Komunistického svazu mládeže Milana Krajčí na shromáždění k 40. výročí zavraždění Ernesta Che Guevary, pořádaném Společností česko-kubánského přátelství a KSM.

Před 40 lety byl v Bolívii na příkaz mocných z Washingtonu zavražděn Ernesto Che Guevara. Podle jednoho ze svědectví jeho poslední slova zněla: „Vím, že jsi mě přišel zabít. Střílej, ale jediné co zabiješ, bude člověk.“ Che Guevara byl člověkem zvláštního ražení. Byl bojovníkem proti imperialismu, revolucionářem a komunistou. Sám o sobě podobných lidech kdysi prohlásil: „Opravdový revolucionář je veden velkými city lásky. Bez této kvality je nemožné pochopit skutečného revolucionáře. Avantgardní revolucionáři musí být příkladem lásky k lidu.“

Vůdci revoluce mají děti“ říkal dále Che „kteří při prvních slůvkách se neucíli jménům otců, mají manželky, které musí přinést svůj díl obětí, aby revolu-

ce završila své poslání. Okruh jejich přátel se shoduje s revolučními soudruhy. Mimo to není života.

Za těchto podmínek je třeba mít velkou dávku lidskosti. Každý den je třeba bojovat, aby tato živoucí láska k lidstvu se přeměnila v konkrétní fakta, v jednání sloužící jako příklad, v mobilizaci.

Revolucionář, ideologický motor revoluce v lůně strany, se opotřebovává při této nikdy nekončící činnosti, která končí pouze smrtí, alespoň do té doby než se tento proces rozšíří do celého světa.“

Che Guevara ztělesňoval takového revolucionáře. Ať už je to během jeho výprav z rodné Argentiny napříč Latinskou Amerikou, při obraně pokrokové vlády plukovníka Jacoba Arbenze v Guatemale, nebo s partyzánskými spolubojovníky velitele Fidela Castra v kubánském pohoří Sierra Maestra, vždy stojí na straně vykořisťovaných a utlačovaných. To se nemění, ani když se dostává do čela kubán-

ské národní banky, zastává funkci ministra kubánské revoluční vlády, či plní diplomatické úkoly ve službách Ostrova svobody. Jak Che sám říkal, za nejsvětější povinnost považoval bojovat proti imperialismu, ať je kdekoliv. Právě tato povinnost ho z Kuby odvádí do nitra černé Afriky k boji za svobodu konžského lidu. Nakonec jej však přivádí také na poslední působiště, do Bolívie, které se mu stává osudným. Když byl 9. října roku 1967 v Bolívii zavražděn zachvátil srdce obyčejných lidí po celém světě žal, žal jenž se brzy přeměnil v nově revoluční odhodlání v boji za lepší svět. Che Guevara je mrtev již 40 let, jeho odkaz však žije dál v boji národů proti imperialismu, v boji pracujících a mládeže proti kapitalistickému systému vykořisťování, útlaku a válek, v boji za socialistickou budoucnost lidstva. Tento boj pokračuje. Bude pokračovat až do úplného vítězství.

stvem vnitra.

My komunisté v České republice, společně s dalšími demokratickými silami požadujeme okamžité zastavení soudního procesu proti maďarským komunistickým představitelům a ukon-

čení antikomunistické kampaně v Maďarsku.

Perzekuce vedení maďarských komunistů je poslední epizodou neustále narůstajícího honu na čarodějnice proti těm, kteří představují jedinou skutečnou alternativu vůči kapitalistickému systému vykořisťování, útlaku a válek - socialismus. Pryč s antikomunismem! Ať žije Maďarská komunistická dělnická strana! Ať žije mezinárodní solidarita!

MAĎARŠTÍ KOMUNISTÉ NEKAPITULUJÍ

Koncem listopadu se v Praze uskutečnilo jednání mezi českým Komunistickým svazem mládeže (KSM) a Maďarskou komunistickou dělnickou stranou (MKDS). Jeho hlavním tématem byl antikomunismus v jehož důsledku byli všichni členové vedení MKDS odsouzeni maďarskou justicí k dvěma rokům vězení. Jak jsme již dříve informovali, Gyula Thürmer, předseda Maďarské komunistické dělnické strany, a šest dalších členů předsednictva byli odsouzeni pro údajnou pomluvu na veřejnosti. Předcházející vměšování do záležitostí strany, které anulovalo rozhodnutí jejich stranického sjezdu z roku 2005, totiž popsali jako politicky motivované.

Předseda KSM Milan Krajča na společné schůzce informoval o solidárních aktivitách, které česká komunistická mládež podnikla na podporu maďarských komunistů. proběhlo mimo jiné jednání s maďarským velvyslancem v Praze, uskutečnila se demonstrace před budovou maďarského velvyslanectví, informace o útoku na maďarské komunisty byly publikovány v tisku, stovky občanů České republiky – mezi nimi i několik desítek členů parlamentu - podpořili maďarské komunisty podpisáním mezinárodní petice. KSM pokračuje v solidární kam-

pani a je v neustálém kontaktu s MKDS i s její mládežnickou organizací Levicovou frontou – Komunistickou aliancí mládeže. Představitel MKDS Laszlo Kupi informoval o aktuálním vývoji v Maďarsku, především o velkém antikomunismu namířeném proti MKDS a jejím aktivitám. Podrobně rozebral průběh soudního jednání, ve kterém byli vůdci maďarských komunistů

odsouzeni k dvěma rokům vězení. Jménem MKDS vyjádřil hluboké poděkování za solidaritu demonstrovanou KSM a všemi českými komunisty. Zároveň jasně deklaroval, že přes velkou antikomunistickou represi bude MKDS i nadále rozvíjet své aktivity, usilující o odstranění kapitalismu, za svobodu, demokracii a socialismus.

-JPU-

RUCE PRYČ OD PAMÁTNÍKŮ LIDOVÉHO VÍTĚZSTVÍ!

Nevím, zda-li znáte sovětskou válečnou filmovou epopej Osvobození.

Dnes je hrdinství antifašistického boje připomínáno téměř výlučně americkými filmy o 2. světové válce (musím ovšem podotknout, že ty starší dosahují vysoké kvality) a nebo rovnou sprostým lhaním, typu když moderátorka hlavních zpráv na (údajně) České televizi řekne: že sovětská vojska zabránila Američanům v osvobození Prahy. Asi chudinka nic neslyšela o Jaltské konferenci, či o dobytí Berlína, či jeho poválečném rozdělení na čtyři okupační zóny atd. No, na druhou stranu, kde se má tyto věci dozvědět, když se imperialismus snaží pošpinit a poplavit osvobodovací misi Rudé armády (která od nacistické či japonské okupace osvobodila více než 200 milionů lidí!), kde jen může.

Nejodpornější z tohoto velmi cynického vymazávání dějinné paměti lidí je asi to, jak armáda USA ve spolupráci s největším výrobcem zbraní na světě, tedy s korporací Lockheed Martin (dceřiná, marketingová, reklamní společnost této korporace nám zde navíc ještě začala dělat informační kampaň o potřebnosti RADARU USA v ČESKÝCH BRDECH a tato kampaň je placená z milionů z našich daní, které na ni dala současná modro-zeleno-černá vláda) a výrobcem počítačových her, společností Electronic Art, vyrábí nejen počítačové hry o invazi na Kubu, do Venezuely, do KLDR či do Íránu, ale rovněž takové tituly jako mezi mladými velmi známý RED ALERT, strategii, zobrazující sovětskou osvobodovací misi jako expanzivní, obsazovací

válku. To je ta neúčinnější propaganda na mladé lidi, kteří mimo počítačových her nemají v tomto režimu skutečně žádnou jinou možnost výplně času (tedy kromě shánění měkkých a tvrdých drog či podpalování bezdomovců).

Abych se však vrátil k oné epopeji zobrazující to, jak sovětská vojska ve Velké Vlastenecké válce rozhodujícím způsobem obrátila vývoj války v neprospekch nacistických barbarů. Dnes jsem byl v Prostějově na komorním, undergroundovém promítání závěrečného dílu celé epopeje, který nese název Poslední úder a pojednává právě o dobytí Berlína.

Závěrečnou scénou tohoto filmu je společně se záběry hlavních světových metropolí výpočet toho, co dal fašismus světu. Tedy jedná se zde o statistiku mrtvých jednotlivých národů ve válce. Od stovek tisíc Francouzů, Italů, Čechoslováků či Američanů přes šest milionů

povražděných Poláků až po dvacet milionů mrtvých, které položil na oltář vítězství lidství právě lid Sovětského svazu (ne jen Ruska, jak si můžete přechíst na opraveném pomníku v areálu zámku ve Slavkově u Brna).

326 padlých rudoarmějců má náhrobek i v Brně, Králově Poli. Po banánovém převratu a vítězství lži a nenávisti byl v rámci humanity nových mocipánů očesan od znaků vítězné armády i tento památník a ponechán svému osudu.

Iniciativou slušných lidí se před nedávnem začalo v Brně s vybíráním toho nejbědovanějšího památníku, který má být dle smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací zrekonstruován a uveden do původního stavu. V této smutné soutěži zbědovaných památníků nakonec vyhrál právě ten v Králově Poli a byl na něj znovu umístěn srp a kladivo. Aby se okamžitě

FIDEL CASTRO: NÁROD POD PALBOU

Venezuela, jejíž lid je dědicem Bolívarových myšlenek, které překročily rámec své doby, dnes stojí tvář v tvář světové tyranii tisíckrát mocnější, než byla koloniální síla Španělska a čerstvě zrozené republiky Spojené státy, která Monroeovými ústy proklamovala právo na přírodní bohatství kontinentu a pot jeho národů. Martí tento brutální systém kritizoval a označil ho za monstrum, v jehož útrokách žije. Jeho internacionální duch zazářil jako nikdy předtím, když v dopise, který zůstal v důsledku jeho smrti v bitvě nedokončený, veřejně odhalil smysl svého neúnávného usilování:

„...denně mi hrozí, že položím život za svou vlast a za svou povinnost – protože tak to chápu a jsem odhodlán se o to zasadit – zabránit pomocí nezávislosti Kubu včas tomu, aby se Spojené státy roztahovaly po Antilách a s novou silou vtrhly na na půdu naší Ameriky...“

Ne nadarmo v jednom z „Prostých veršů“ napsal: „s chudými světa chci svůj osud sdílet“. Byl autorem pozdějšího lapidárního výroku: „Vlast je lidstvo“. Tento apoštol naší nezávislosti jednoho dne napsal: „Řekněte mi, čím mohu sloužit Venezuele – ve mně má syna“.

Proti Venezuelcům jsou nasazovány nejvyspělejší technické prostředky používané k zabíjení lidí, k podrobování národů nebo k jejich likvidaci, do myslí (lidí) jsou masově vštěpovány podmíněné reflexy, konzumní styl života, Bolívarovy a Martího myšlenky mají být všemi dostupnými prostředky obráceny v prach.

Impérium vytvořilo vhodné

podmínky pro násilí a vnitřní konflikty. Při Chávezově poslední návštěvě 21. listopadu jsem s ním vážně hovořil o nebezpečí zavraždění, jemuž se neustále vystavuje cestováním v otevřených vozidlech. Mluvil jsem ze své zkušenosti, jako bojovník vycvičený v používání teleskopického hledí a samopalu a, po revoluci, jako cíl plánů na atentát připravovaných na přímý příkaz nebo z popudu téměř všech administrativ Spojených států od roku 1959.

Nezodpovědná vláda impéria se nezastaví ani na minutu, aby se zamyslela nad tím, že atentát nebo občanská válka ve Venezuele by, vzhledem k jejím obrovským ropným ložiskům, v globalizované světové ekonomice vyvolal explozi. Podobná situace nemá v historii člověka precedens.

V nejtvrdějším období, do něhož nás přivedl zánik SSSR a zostření ekonomické blokády USA, si Kuba vybudovala úzké vazby s venezuelskou bolívarovskou vládou. Vzájemná výměna zboží a služeb vzrostla prakticky z nuly na více než 7 mld dolarů ročně a znamenala pro oba

národy velký ekonomický a společenský přínos. Odtud dostáváme v současnosti hlavní dodávky paliva, které spotřebovává naše země a jež lze obtížně získat z jiných zdrojů, vzhledem k nedostatku lehké ropy, nedostatečné rafinační kapacitě, moci Spojených států a válkám, které vedou, aby se zmocnili zásob ropy a plynu ve světě.

K vysokým cenám energie je třeba připočíst ceny potravin, určené imperiální politikou vedoucí k jejich přepracovávání na palivo pro nenasytné automobily ve Spojených státech a jiných průmyslově rozvinutých zemích.

„Ano“ z 2. prosince by nestačilo. Pokud mezitím dobrodružství impéria nepřivedou planetu k atomové válce, jak přiznali jeho vlastní představitelé, následující týdny a měsíce mohou být pro mnohé národy včetně Kubu velmi těžké.

Naši spoluobčané si mohou být jisti, že jsem měl čas, abych o mnohých těchto problémech přemýšlel a meditoval.

Fidel Castro Ruz, 29. listopadu 2007, 20.17 hod.

s dítětem. A zda budete garantovat práci, jistoty a odpovídající mzdu pro maminky, které se vrhnou do pracovního procesu nevyhnutelně postižené skutečností malého a mnohým nebezpečím vystavěného dítěte v neznámém světě...

Vážený pane ministře, jistě nám nebudete předhazovat tezi,

že šikovný a schopný pár si najde zdroje i na jesle, i na školku, a co, vlastně i na vlastní chuť a může i s dítětem vydělat miliony. Jistě nám nebudete ani tvrdit, že ostatní lidé, kteří miliony nevydělávají, si nemají, ani v pokročilém věku, dítě ani pořízovat.

Jsme normální maminky a

tatínkové, jakých jsou jen v naší zemi statisíce. Dokud k nám však nebudete přistupovat jako rovný k rovnému, dokud na nás budete házet nesmyslné závazky, aniž byste z toho vyvozovali povinnosti pro Vás, nemůžete počítat ani s naším souhlasem, ani s naší podporou...

rozhořlení rodiče, vaši nevoliči

EVROPSKÉ KOMUNISTICKÉ A DĚLNICKÉ STRANY PROTI NOVÉMU NÁVRHU „EUROÚSTAVY“

Strany, které se hlásí k tomuto společnému stanovisku, odsuzují skutečný a stanovený cíl současné reformy smluv Evropské unie: obnovit základní obsah již dříve odmítnutého návrhu smlouvy o ústavě a zároveň hledat, jak se vyhnout demokracické diskusi a vyjádření vůle národů, a to referendy.

Tato snaha je nepřijatelná a je vážnou neúctou k demokracii a suverénní vůli, vyjádřeně národy Francie a Nizozemska v referendech v roce 2005. Pokud by měla být v různých zemích ratifikována, představovala by tato smlouva nový a kvalitativně významný skok k uspořádání Evropské unie jako ekonomického, politického a vojenského bloku v rozporu se zájmy pracujících a národů; nový krok směrem k institucionalizaci neoliberalismu, prohloubení militarismu a silnější nadvlády předních velkých mocností Evropské unie, prosazovaných již při položení základních kamenů výstavby EU smlouvami z Maastrichtu, Amsterdamu, Nice a Lisabonskou strategií. Tato smlouva je proscena neoliberální politikou,

která bude nadále ohrožovat ekonomické i sociální vymoženosti pracujících a národů, ať už liberalizací trhů, upřednostňováním konkurence nebo monetární politikou, která nebere v úvahu ekonomický rozvoj a zaměstnanost; nebo odstraňováním a privatizací veřejných služeb v souladu se zájmy velkých ekonomických a finančních skupin. Tato smlouva prosazuje militarizaci Evropské unie v rámci NATO v koordinaci s USA, navýšení vojenských výdajů, závody ve zbrojení a militarizaci mezinárodních vztahů.

Tato smlouva je v rozporu se zájmy a aspiracemi pracujících a národů Evropy. Říkáme NE nové smlouvě i antidemokratickému procesu, který se snaží vnútit. Právo všech lidí říci své ke smlouvě, která má tak vážné důsledky pro současnost i budoucnost každé jeho země v Evropě, musí být zaručeno širokou a demokratickou diskusí a vyjádřením všelidové vůle. S plnou důvěrou v možnost jiné Evropy spolupráce, ekonomického a společenského pokroku a míru, komunistické, dělnické,

pokrokové a levicové strany, které podepsaly toto společné stanovisko, souhlasí s prosazováním sérií akcí ve svých vlastních zemích a na multilaterální úrovni za účelem boje za odmítnutí této smlouvy a požadování širokých a demokratických všeobecných diskusí a za vyjádření vůle národů v různých zemích Evropské unie, a to referendy.

Strany, podepsané pod společným stanoviskem do pátku 19. října 2007: AKEL, Belgická strana práce, KS Belgie (Flandry), KS Belgie (Vlámsko), KS Británie, KS Bulharska, Strana bulharských komunistů, KSČM, KS Dánska, KS v Dánsku, KS Finska, Francouzská KS, Dělnická strana Irska, KS Irska, Strana italských komunistů, Socialistická strana Lotyšska, KS Lucemburska, Maďarská komunistická dělnická strana, Německá KS, Nová komunistická strana Nizozemí, KS Polska, Portugalská KS, Socialistická aliance Rumunska, KS Řecka, KS Španělska, Sjediněná levice Španělska, KS národů Španělska.

nestal terčem vandalů, byl zde umístěn pouze jako reliéf v barvě žuly.

Vandal se však i přesto našel a předvojem lidské hlouposti se stal místostarosta Králova Pole René Pelán. V den dokončení rekonstrukce památníku přiběhl s flexkou a třemi maloměšťáckými hlupáčky z řad Mladých konzervativců (líhně budoucích pravicových politiků, jak říká Pavel Bém) a památník poškodil. Abychom si to řekli jazykem práva: Zdejší útvarem PCR je vedeno trestní řízení proti osobě René Pelán, místostarosta MČ Brno-Královo Pole, pro trestný čin poškození cizí věci podle § 257/1 trestního zákona, za to, že dne 25. 6. 2007 v době od 22.30 do 22.45 hodin svémocně a bez povolení, nechal z památníku padlých Rudé armády, pod kterým je pohřbeno 326 vojáků Rudé armády a který je umístěn v parku o kostela, na ul. Božetěchova 1 v Brně, odstranit vybroušením ze žulové desky zde rytím vyhotovený symbol zkříženého srpů a kladiva o průměru 65 cm, jež zde byl na základě řádné, proběhlého schvalovacího řízení vyhotoven za původní plechový symbol, při rekonstrukci památníku v období od 11. 6. 2007 do 25. 6. 2007 .

V noci na 26. června 2007 se opět projevil demokratičnost a úcta některých současných modrých rádobyládců nerespektujících ani mezinárodní úmluvy. Místostarosta městské části Brno-Královo Pole se rozhodl, že se již děle nemůže dívat na srp a kladivo na zrekonstruovaném památníku a proto flexkou zločinný symbol vybrousil. Je to vyvrcholení politického hyenismu, neúcty a pohrdání památkou zde pochovaných vojáků Rudé armády. Je to urážka těchto mrtvých hrdinů, kteří padli v posledních dnech za naši

svobodu v boji proti fašismu. Svoji noční akci, kde i on sám přiložil ruku k dílu, zdůvodňoval tím, že jde o odstranění symbolů, které propagují hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka . Tento politický elév, zastupitel za ODS a navíc 1. místostarosta, by měl znát zákon č. 122/2004 o hrobec a pietních místech, který podepsal prezident ČR a naplňovat jej.

V článku O mrtvých jen dobré René Pelán o pohřbených píše: horda pistolníků s dechem zabarveným vodkou a předlok tím plným hodiněk . Či: Rudá armáda byla plná primitivních trestanců, kteří první toaletu uviděli až v Brně . Je neuvěřitelné, jak se může někdo takto vyjadřovat o lidech, kteří položili život i za jeho svobodu.

Z vlastní zkušenosti se zločinným komunistickým režimem René Pelán uvádí dvojku z mravů, kterou snad dostal za to, že stříkal benzin na lampion nebo spulůžáka během oslav Velkého října. Jak prosté bývají osobní pohnutky, dvojka z mravů přispěla k odstranění sovětského symbolu a vyvolání mezistátního napětí mezi Českou republikou a Ruskem...

René Pelán veřejnosti nabízí k diskusi následující závěr: Můj návrh je odstranit šílené monstrum a umístit bludný kámen s textem: Na památku všem obětem 2. světové války . Není vůbec jasné, proč by se měly na válečném hrobě sovětských vojáků v Brně připomínat všechny oběti války, například esesáci. Válka vyšla z Německa s cílem vyhlazení národů a je podstatný rozdíl mezi oběťmi a jejich katy, jak se konstatovalo v Norimberském procesu. Nyní místostarosta jen klíčkuje před zodpovědností, jak nasvědčuje pozdější vyjádření, že údajně šílené monstrum je řádně opravený a důstojný pomník, když

zůstal až na symboly v původním stavu.

Ohledně snah některých komunálních politiků a pseudo-historiků zkeslit dějiny a očernit Rudou armádu a padlé v boji s fašismem, chtěli bychom zdůraznit, že kroky, směřující k odstranění a zneuctění památníků padlých sovětských vojáků, jsou vnímané ruskou stranou jako nepřátelské. Vítězství v 2. světové válce bylo dosažené za cenu obrovských obětí, které jsou dnes těžko představitelné. Právě proto jsou pro nás absolutně nepřijatelné pokusy v řadě zemí (věříme, že se to netýká České republiky) přepisovat historii války a zkeslovat význam Vítězství.

Po Pelánově aktu začaly srp s kladivem plnit titulní strany a pomník začal být nazýván kontroverzním. Neskutečné! Městská organizace KSČM do boje proti tomu přispěla svou troškou do mlýna tím, že čin primitivního antikomunisty odsoudila verbálně ve svém stanovisku. Díky jí za to. Komunistický svaz mládeže však, aby dostal své pověsti rudých dáblů , rozhodl se, že celé věci dodá formu kampaně, vědom si toho, že odstraňovány jsou památníky lidových vítězství v celé východní Evropě v rámci kampaně evropského imperialismu proti komunistickým a pokrokovým myšlenkám. Zahájil proto, za veliké mediální pozornosti, 2. srpna tohoto roku petiční kampaň právě u tohoto památníku. Spontánně nás na tuto akci přišli podpořit občané Králova Pole, nejen komunisté, ale i pamětníci, kteří tyto primitivní trestance , jak je nazývá sprosták Pelán, vítali se slzami v očích, když přišli a zbavili je vlády podobných Pelánů...

Proč musí imperialismus odstraňovat památníky lidových

vítězství? Proč musí schvalovat antikomunistická memoranda? Proč zakazují srp a kladivo? Proč se snaží zakázat Komunistický svaz mládeže? Proč soudí vedení Maďarské dělnické komunistické strany? Proč zatýkají členy Turecké komunistické strany? Proč, když od roku 1990

tvrdí, že je jen otázkou času než komunisté vymřou? Protože vědí, že s komunisty neskončovali. S těmi komunisty, kteří se nenechali koupit, kteří nesedí ve válečné vládě tak jako v Itálii, nebo se neodřezali od odborů a pracujících tak jako ve Francii, protože ti komunisté, kteří bojují

proti imperialismu, stojí v první linii lidového odporu a nabízejí jedinou alternativu ke kapitalistickému systému vykořisťování, útlačku a váleku - nabízejí budoucnost a socialismus!

David Pazdera

INFORMACE O SKUTEČNÉM OBSAHU K JUBILEU ŘÍJNA A TZV. MODELU SOCIALISMU

Pohrobci Kladiva na čarodějnice mají nový hit. Německý tisk v češtině jím žije už tři týdny. Pozadu nemohlo zůstat ani Právo. Novinkou inkviziční hitparády se stal falešný kuplet o XXIII. pražské teoreticko-politické konferenci. Poslední říjnovou sobotu ji uspořádaly OV KSČM Praha 1, 6 a 7, Praha-východ, Chomutov a Mladá Boleslav spolu s ÚR KSM. Pro pořádek zdvořile připomínám, že jsme na ni zvali i Vás. Rádi Vám nabídneme sborník, který z ní vydáme už za pár dní.

Na konferenci nás nebylo 65, 60 či snad ještě méně, jak se navzájem ujišťují ti, kdo to mají jen z druhé ruky. Sešlo se nás tam minimálně dvakrát tolik, z toho asi třetina velice mladých. Tisk, který leze před pravici po čtyřech, z toho dělá "bolševické spiknutí" ("proti vedení strany" -?!?). Konspirační pleticháře nepotěšíme. Měli jsme docela prozaické téma. Rovných 90 let od Říjnové revoluce - materiál "Socialismus pro 21. století". K němu jsme si vzali slovo přesně tak, jak nás k tomu vyzvalo - právě vedení strany.

Zprávu o naší akci jsme redakci Haló novin poslali včas a v dohodnutém rozsahu. Z torza,

jež z ní otiskly, však vypadlo právě to, oč na ní opravdu šlo. Tím rychleji se o ní začala šířit jiná "zpráva". Chytlavý má už název - "Zápis ze všestalského sletu". Pustil ji do světa pracovník ÚV KSČM. Sám se naší konference ani nezúčastnil. Zato dílko o ní je ze série vtípů o Rádiu Jerevan. Tak už to u lovců "stalinistů", když se pustí do komunistů, ovšem bývá.

Někomu jakoby nestačil ani hon na čarodějnice, v němž se to zvrhlo. I z něj teď viní právě nás, proti komu je veden. Není to zdaleka poprvé. Tentokrát ovšem ti, u nichž hon na "stalinisty" začal, spěchali hlava nehlava. Nestačili po sobě zamést stopy aspoň tak, jak si s tím dávají práci jindy. Nové tirády o "bolševickém spiknutí" jsou tak jednovaječným dvojčtem "Zápisu ze všestalského sletu". Jsme demokratickou stranou. Lišíme se v řadě názorů. Dokážeme se shodnout aspoň v jednom? V tom, že zvat si na pomoc tlapkače pravcového dryáčnictví je to poslední, co se sluší mezi komunisty?

Diskutujících na konferenci byly tři desítky. Jak už to v žaru polemiky bývá, padla i zbytečná silná slova, vůči kterým jsme se

namíste ohradili. Byly to jen okrajové epizody. O žádné "spiknutí" nešlo ani jím. Spíš o to, aby se braly rovnocenně v potaz všechny, a ne jen některé názory. Skutečným jádrem diskuse však bylo to, k čemu vyzval ÚV KSČM - otevřeně, kritické zamyšlení, a ne jen formální přitakání materiálu, který má diskusi rozprout, a ne ji utnout dřív, než pořádně začala. Většinu vystupujících inspirovalo i stanovisko, jež k "Socialismu pro 21. století" přijal v září t.r. OV KSČM v Praze 1 a o kterém jsme si vás dovolili informovat. Také říjnová konference se dotkla i dřívějších verzí "Socialismus pro 21. století". To, co v nich ve straně vyvolalo odpor, se v posledním znění smršlo jen do šalamounských narážek. Někteří z jeho autorů se však netají, že je do textu chtěli vrátit naplno, jen co vnitrostranícká diskuse skončí. Tím

nikoli nacismus) bylo poraženo, těmto lidem se myslím říká ultra-pravičáci či chcete-li neonacisté nebo zhrzení nacisté, kterých bohužel běhá po svobodě pořád víc než dost.

Nedalo se ani nevšimnout si fotek se shromáždění žen Evropské levice, které přijalo i deklaraci s názvem „Práva žen budou rovnocenně s muži“ a lidskými právy“. Jistě, to je naprostá pravda, ovšem má to jeden háček, bohužel i tato deklarace má silně politický charakter, pochopitelně ve prospěch genderové kampaně, vedené v rámci EU či financované EU. Měla jsem tu možnost zúčastnit se v dubnu minulého roku XIV. kongresu Světové federace demokratických žen (WIDF), organizace v mnoha zemích značného významu. Zde, ob-

zvláště pokud jde o evropskou sekci této organizace, byla tato práva i příčiny jejich porušování řešena zcela jinak. Společným úsilím jejich hegemónů, tedy Řekyň a Kypřanek, se podařilo přijmout dokument, kde bylo jasně řečeno, že práva žen budou porušována tehdy, pokud budou porušována práva i ostatních, imperialistickými válkami, sociálním a národnostním útlakem. Evropská unie a její financované struktury byly na jednáních jasně odmítnuty, (jakkoli asi genderové kampaně, vedené v rámci EU či financované EU. Měla jsem tu možnost zúčastnit se v dubnu minulého roku XIV. kongresu Světové federace demokratických žen (WIDF), organizace v mnoha zemích značného významu. Zde, ob-

jednání se účastnila i místopředsedkyně ÚV KSČM, Jana Bystřická, proto nechápu to, že se bezproblémově účastní setkání žen PEL, nezasahuje do přijímaných dokumentů apod. Zřejmě si není vědoma rozdílného charakteru oněch dvou struktur a jejich dalšího směřování a že není možné, jako zástupce politické strany, se účastnit tu i tam, podepsat se pod to či ono, lhotej- no, jaký je charakter dokumentu.

Co říci závěrem, snad jen to, že se snad vedení KSČM nepodaří líbivými články přesvědčit členskou základnu o nutnosti vstupu do umírající PEL. Ať také zkusí místo agitace vlastních členů oslovit pracující a stát se, jako strana, znovu jejich předvojem.

Veronika Sýkorová

MLADÍ RODIČE PÍŠÍ MINISTRU NEČASOVI

Vážený pane ministře, vážený pane Nečasí,

napsal jste nám, rodičům dopis, ve kterém nás vyzýváte, abychom si opětovně zašli na úřady a vyplnili opět formuláře na rodičovský příspěvek. Dosud platná rodičovská totiž koncem roku zaniká a bez nové registrace bychom tak o dávky přišli, jak jste neopomněl napsat. Děkujeme, jsme znechuceni již dost z avizované cenové smršti po začátku roku i z probíhajícího zdražování – bez rodičovské se skutečně neobejdeme a malého či ženu za peníze skutečně nabízet nebudeme...

Dále jste nám napsal trochu složitě, že se zároveň mění výše rodičovské, podle doby, kterou hodláme s dítětem být doma. Pro nás je klíčový věk dítěte na začátku příštího roku, a to, zda

mladší 21 měsíců. Protože tomu tak je, musíme se rozhodnout již nyní, zda s ním budeme chtít být doma 3 roky nebo 4. Je to důležité, protože jestli s ním budeme doma 4 roky, bude rodičovská poslední rok poloviční. A navíc, pokud by doma zůstal rodič, který nebyl na mateřské, dostával by poloviční dávky již od 21. měsíce... To jste nezapomněl výhrůžně připomenout také. A že toto rozhodnutí je nevratné, stojí v dopise.

Obraťme se na Vás s otázkou, zda bude nevratné také vaše rozhodnutí, kterým budete garantovat pro všechny finančně i místně dostupné jesle a školky, protože i na základě toho se budou rodiče dnes rozhodovat. Zda vůbec budete nevratně garantovat i současný neutěšený stav těchto zařízení, ruše-

ných městskými částmi pro nerentabilitu či cenově nahoru letících soukromých zařízení. Zda budete garantovat zdravý vývoj našich dětí a odpovídající péči o ně, protože do 21. měsíce se u dítěte neprojeví všechny vady či omezení, které by si mohly vynutit delší pobyt rodiče

SJEZD STRANY EVROPSKÉ LEVICE V SOUVISLOSTECH

Ihned po „velmi nabitém vikendu“ II. sjezdem Strany Evropské levice (Party of European Left - PEL) se v následujících dnech stránky Haló novin, tedy kdysi levicového tisku, zaplnily pochvalnými a velmi rozsáhlými články, informujícími o průběhu výše zmíněné „události“. A to doslova, protože díky obrovskému prostoru, věnovaném setkání sice články velmi opěvovaného, nicméně v reálu celkem marginálního „seskupení“ stran a stránek, více či méně sociálně demokratického charakteru, se jaksi nedostalo na zveřejnění informací o tak „podružných“ událostech, jako je např. vývoj situace v Julínkem likvidovaných zdravotnických zařízeních, chystané stávky v řadě oblastí atd.

Krom všeobecných, nejasných a především nicneřesících frází, vyslovených mnohými účastníky sjezdu, kdy ty nejodvážnější si alespoň zoufaly nad kapitalistickým systémem a bylo cítit, že by zřejmě měl v daleké budoucnosti nahrazen něčím jiným, následoval dlouhý seznam zahraničních účastníků. Je nutné však číst vše, z onoho seznamu, zveřejněném dostatečně výrazně, by člověk mohl nabýt dojem, že PEL je nabitá řadou významných evropských komunistických stran, ne opak je pravdou...seznam členů, psaný již písmem o mnoho drobnějším, vypovídá jasně o tom, kdo nebo spíš co je PEL.

Dle citace, jedním z hlavních témat sjezdu, „byl všudypřítomný a tisíckrát skloňovaný a tisíckrát psaný boj za dodržování lidských práv a proti všem formám diskriminace, za propuštění vězňů svědomí z Miami5, proti

násilí, neofašismu.“ Což o tom, to jsou cíle společné všem pokrokovým silám, ovšem je otázkou, kdo o tom v teple a s plným žaludkem mluví za řečnickou tribunou z předem připravených projevů a kdo za tyto věci skutečně bojuje. Jak chtějí docílit světového míru, když řada stran z tohoto seskupení seděla ve vládách, schvalujících a podporujících válečná dobrodružství, okupaci suverénních států, vraždění civilního obyvatelstva? Jak si myslí, že lze odstranit příčinu utrpení těchto zemí a zabránit tak i dalším válkám, podpořit boj za skutečné národní osvobození? Slova solidarity a nesouhlasu s válkou nestačí, to je snad samozřejmost, je nezbytné vědět, kdo je náš nepřítel a proč. Také by nebylo od věci, ohlédnout se trošku do minulosti a zeptat se, kdo bránil imperialismu v jeho rozpínavosti a válečném šílenství, které po rozpadu socialistického tábora propuklo na plné obrátky. Války v okupovaných zemích mají jedinou příčinu, zájmy imperialismu, ať už jde o přírodní zdroje, strategická území, politický vliv či vše dohromady a to vše za účinné podpory budované evropské imperialistické armády, která velmi aktivně „pomáhá“ přede-

vším na Blízkém východě a v Africe. Kdo ji schválil? Kdo ji buduje a financuje – neoliberálové spolu se sociálními demokraty, ruku v ruce, ti druzí snad jen trochu upejpávají.

Boj za propuštění vězňů svědomí – k tomu snad jen dvě poznámky, je hezké zvat Kubánce na různé akce, ale je nutné pro to také něco udělat, nelze se neúčastnit přímých aktivit např. demonstrace před americkou ambasádou či besed s veřejností atd., skutečně nikdo z vedení KSČM Kubánce takto nepodpořil a naopak se bratříčkují s lidmi, kteří na oficiálních akcích Kubánce pomlouvají a není jim zatěžko negativně mluvit o lidských právech na Kubě před kubánskou charge d'affaires. Kdo že to byl – Thomas Nord, který se možná sjezdu PEL neúčastnil nevím, nicméně je to jeden z vedoucích představitelů Die.Linke, jednoho z tahounů PEL. Stejně i jeho výrok o tom, jak někteří lidé v Německu se nevyrovnali s tím, zda v květnu 1945 se jednalo o porážku či vítězství. Neuvěřitelné, že, chtít brát v potaz názory někoho, kdo se domnívá, že Německo (tedy jako stát a lid,

spíš zaznívaly i na naší konferenci hlavně tyto výhrady a náměty:

Navrhovaný "model" se vydává za převrat v teorii socialismu. Skutečné problémy, na něž narazila v praxi, však neřeší. V otázce, v čem tkvěla jejich povaha a kořeny, většinou tápe. Hlavu do písku tak strká před vším, na čem bude nejvíc záležet i příště. Rozbor, opřený o zkušenosti komunistického hnutí, nahrazuje spekulacemi. Baletním krokem hopsá k cíli světem, z něž si vygumoval všechny překážky. Tak se ovšem dá vyhrát jen na pískovišti, kde si to rozdávají "modely" z hračkářství.

Tvrzení, že naše dočasná porážka byla "systémovým selháním", uráží každého, kdo socialismu zasvětil život. Porazila nás dezerce od toho, co mu dávalo sílu. Bohorovně furiantství, s nímž handlovala s principy a zárukami lidové moci, dovedla až k hanebnému kapitulantství. Obojí mělo i konkrétní ideové zdroje. Třeba je překonat do důsledku - a ne pašovat zpátky, co očividně zbankrotovalo.

Až na dno klesá "novátorství", neváhající zpochybňovat, že naše národní bohatství bylo majetkem všeho lidu. Nejdál v tom došel právě ten pracovník strany, který rozšířil i zkomolený "Zápis ze vřestalského sletu". Chmurné legendy o "státní byrokratickému socialismu" dovedl až do "teorie" o "třídě řídicího aparátu". Ta si prý přivlastnila i ekonomické zdroje země. Nic podobného nám neměly za zlé ani slepé vášně, zvonící klíči po náměstích. Teď se lidem našeptává i našim jménem, že oč vše je okradl až "samet", jim vlastně nepatřilo nikdy. Loupeživě privatizační panstvo to jistě po zásluze ocení.

"Nový model" neřeší ani otázku politické moci. Na cestě k

socialismu je důležitější, než byla kdykoli dřív. Právě k ní se však autoři stavějí s lehkomyšlnou bezradností, jakou si buržoazie nedopřávala, ani když dělnické hnutí teprve vznikalo. V iluzích o demokracii, zbavené třídního obsahu, vězí i tváří v tvář všemu, čím se teď mocensky opevňuje restaurovaný kapitalismus. Otázka záruk, že si politiku příště nekoupí, kdo si ji kupuje za kapitalismu, je vůbec netrápí.

"Samosprávné vlastnictví" se přičí zdravému rozumu už názvem. Vlastnictví výrobních prostředků je buď soukromé nebo společenské. To druhé je podstatou socialismu. Jen to dokáže skoncovat s vykořisťováním a bezprávím. "Samosprávný socialismus" je nahrazuje jakousi "zaměstnaneckou privatizací". I s reprízou té "kupónové" počítá jen v trochu jiné podobě. Dopadly by jako v 90. letech. "Samosprávný socialismus" moc kapitálu neruší. S vykořisťováním počítá na věčné časy.

Jen hrou se slovy je i řečnění o "kognitariátu". Vše, co v něm stojí za pozornost, popsal mnohem přesněji už Marx. Už on věděl, že kapitál nemění v proletáře jen "modré límečky". Stále více smetany sbírá i z práce, která mu vynáší silou vzdělání a vědy. Tím více je i "bílých límečků", jež emancipuje až socialismus. I k nim třeba hledat mnohem lépe cestu. Právě s tím však "Socialismus pro 21. století" ani nezačal. Místo rozboru konkrétních zájmů, jež bere kapitál na hůl - a budou proti němu mít i dost síly - vydává za skutečnost jen sny. "Znalostní proletariát" bojuje o místo na slunci i mezi sebou navzájem. I proto svůj třídní zájem chápe ještě hůř, než "dělnická aristokracie" 19. století, přikrmovaná z kolonií. Založit "nový model" na čekání, kdy a jak se to snad

jednou změní, může jen kdo to se socialismem moc vážně nemyslí. Oporou cesty k socialismu jsou hlavně zájmy, ohrožené jeho dočasnou porážkou. Především těm je nejvyšší čas promluvit opravdu z duše. Právě to však chybí "Socialismu pro 21. století".

V rozporu s tím, co prověřila historická praxe, je i v jiných směrech. Náš program "modernizuje" i "objevy" maloburžoazního a "buržoazního socialismu". Marx a Engels se jim vysmáli už před 160 lety.

Pro nás, komunisty, socialismus není jen světlem na konci tunelu. Pravdu o všem, co je jen v jeho silách, potřebujeme stále víc už dnes. Právě s ní se však často zachází macešsky. Tím hůř nás pak lidé rozeznají od sociální demokracie, pro niž je pravda o socialismu tabu. Příště by nás za to mohli vytrestat ještě hůř, než v loňských volbách. Potřebujeme takovou koncepci socialismu, jež nám dá ostrou zbraň už proti dnešní aroganci pravice. Právě tou však "Socialismus pro 21. století" není ani v zárodku.

Názoru, že by se jím měl zabývat VII. sjezd strany, byl jediný z diskutujících. Na vážné vady materiálu přitom poukázal i on. Všichni ostatní se shodli, že by měl být z programu sjezdu stažen. "Socialismus pro 21. století" straně ničím novým nepomáhá. Tím snáz by sjezd vevalh jen do neplodných sporů. Ochromily by už beztak komplikované hledání, jak se víc sjednotit a aktivizovat tam, kde to nenesne odkladu.

To přitom vůbec neznamená, že by měla skončit diskuse, která už běží. Naopak, k materiálu, kolem něž se zatím vede, by se nás mělo vyslovit co nejvíc - kritikou jeho vážných slabín i

konkrétními náměty, v čem přesně spočívá vše, čemu se vyhýbá. Podstatně lépe třeba využít i mezinárodních zkušeností a diskuse s přáteli v zahraničí. Jasný, všestranně propracovaný program nové cesty k socialismu si vyžádá podstatně víc času, než kolik ho zbývá do sjezdu. Jen tak vytěží z poznání a praktických zkušeností celé strany. Jen pak může vůli nás všech vyjádřit opravdu demokraticky. Jen tak získáme pravdivý obraz

všeho, co socialismus už dokázal i v čem byly jeho slabiny. Jen na jeho základě lze zformulovat program, jenž nás k socialismu dovede znovu a poučí se i ze starých chyb. Je to zásadní úkol. Týká se charakteru strany. Rozhodne i o naší schopnosti nastromout na místě. Už proto nemůže zůstat jen v rukou nynějšího autorského týmu.

Hlavně o tom byla, shrnuto jen ve zkratce, naše konference u příležitosti jubilea Velkého

Října. "Všestalský slet" z ní dělá, jen kdo komunistům naslouchat nechce - a před jejich demokratickou vůlí klíčkuje jako čert před křížem.

Viktor Pázler, předseda OV KSČM v Praze 1,
Jiří Jeřábek, předseda OV KSČM v Praze 6,
Adolf Svoboda, předseda OV KSČM v Praze 7,
Milan Havlíček, předseda OV KSČM Praha - východ,
Milan Krajča, předseda ÚR KSM

ROZHOVOR S PŘEDSEDOU KSM MILANEM KRAJČOU O HNUTÍ PROTI VYBUDOVÁNÍ ZÁKLADNY USA

Kolik podpisů jste již shromáždili pod peticí proti instalaci radaru Národní protiraketové obrany USA v ČR?

Kampaň proti možnému umístění americké vojenské základny zahájil Komunistický svaz mládeže, jako vůbec první organizace v České republice, již více než před rokem. Kromě řady diskusí, mítinků demonstrací a kulturních akcí je její součástí také petice proti vybudování základny USA v naší zemi. Vzhledem k rozsahu petiční kampaně a počtu podpisů pod peticí se jedná o jednu z největších obdobných iniciativ našich novodobých dějin. V současnosti se pod peticí nachází již okolo 130 000 podpisů občanů a občanek České republiky. To je nejen velkým úspěchem KSM a komunistického hnutí jako takového ale i všech, kteří se staví na odpor proti imperialismu, válce a možnému umístění základny armády

USA u nás.

Liší se skladba signatářů petice - např. věkem, sociálním zařazením či politickým přesvědčením, pokud to lze zjistit - nějak od běžné populace? Podepisují více staří či mladí, ženy nebo muži, liší se nějak regiony, malá a velká města?

Naše aktivity, včetně zmiňované úspěšné petice, se neobracují pouze na mladé. Otázka boje proti umístění amerických vojsk v naší zemi je věcí všech jejich obyvatel. Proto se společně s našimi partnery snažíme oslovovat co nejširší možnou společnost. Je však pochopitelné, že naše kampaň proti snahám instalovat u nás základnu USA nacházejí odezvu především mezi obyčejnými lidmi jako jsou studenti, učni, pracující, nezaměstnaní nebo důchodci. Je také zřejmé, že na špičce boje proti vlastizrádným snahám

vlády České republiky a sil, které reprezentuje, stojí především obyvatelé regionů sousedících s místem možné výstavby americké základny. Přesto se do aktivit proti americké základně zapojují lidé doslova ze všech koutů naší země.

Jaké důvody uvádějí občanech jako motivaci k podpisu petice? Jaké vaše argumenty nejvíce přesvědčují váhavé? Jaké důvody pro odmítnutí radaru akcentujete vy, organizátoři, jako příslušníci mladé generace?

Důvody odmítnutí vojenské základny USA na našem území mohou být u různých lidí různé. Tak je tomu i u těch, kteří připojují své podpisy pod naši petici, či přijmou pozvání na některou z besed či demonstrací. Kromě odporu k protidemokratickým snahám vlády prosadit zde umístění amerických vojsk navzdory jasnému nesouhlasu většiny obyvatel, to je například oprávněná obava o další ztrátu suverenity země či o vlastní bezpečnost. Řada lidí však, zcela správně, dává snahy o vybudování amerických vojenských základen v České republice a dalších zemích do souvislosti s válečnickou imperialistickou politikou USA, kterou demonstřují zrušné agrese proti národům Jugoslávie, Afghánistánu, Iráku a dalším zemím. Jsem přesvědčen, že chápání snah USA o nové vojenské základny v různých částech světa v souvislostech s přípravou nových imperialistických válek je zcela správné.

Je-li signatář pravicového smýšlení, jak komentuje postoje vedení politických stran, které volil?

Skutečně není ojedinělé, že řada lidí v souvislosti s tématem americké vojenské základny přehodnocuje své politické sympatie. Nejedná se jen o stoupence ODS nebo křesťanských demokratů, tedy stran, které otevřeně ignorují jasný lidový nesouhlas s postavením základny. I řada sympatizantů Strany zelených se staví na odpor proti

úlisné politice této strany. Není také málo voličů sociální demokracie, kteří jasně odmítají iluze, které vzbuzuje ČSSD a jí blízké síly, v řešení otázky plánované základny USA jejím zapojením do agresivního Severoatlantického paktu NATO či větší mírou diskuse s imperialistickou Evropskou unií. Je pravdou, že mnoho lidí s respektem oceňuje zásadový a konzistentní postoj komunistů, kteří jako jediná parlamentní politická síla od počátku dávají jasně najevo svůj nesouhlas s vojenskou základnou USA a mobilizují obyvatele země proti její výstavbě.

Setkáváte se s případy, že by někdo chtěl podepsat petici, ale po té, co zjistí, že za ní stojí KSM, to odmítne? A naopak, jak se vyrovnávají signatáři - členové a sympatizanti jiných stran s poznatkem, že za peticí stojí právě komunisté?

Je všeobecně známo, že k hlavním iniciátorům a organizátorům hnutí proti americké základně patří Komunistická strana Čech a Moravy a KSM. I proto není mnoho těch, kteří nějakým způsobem podpoří toto hnutí a zároveň neví, že se tak staví na jednu stranu barikády společně s komunisty. Přesto, že řada těch, kteří podporují naše aktivity proti základně nemusí souhlasit s naší třídní analýzou kapitalistické společnosti nebo bojem za socialismus, převládá snaha o jednotu všech demokratických sil proti základně. Ač si současný antikomunismus částečně našel cestu i do hnutí proti základně, domníváme se, že je potřeba spojit síly ve společné snaze o odvrácení hrozby vojenské základny USA. Proti nám stojí mohutný nepřítel, kterého je možné porazit jen společným úsilím. O tom jsme přesvědčeni

nejen my, ale i mnoho z těch, kteří se s komunistickým hnutím z různých důvodů neztotožňují.

Co udělat pro to, aby podpis přibývaly dále a rychleji?

Je třeba ještě intenzivněji pokračovat v aktivitách proti základně - v mítincích, debatách, pochodech, manifestacích i kulturních akcích. Stejně tak je třeba podporovat statečný odpor obyvatel Brd, tedy regionu, kde má plánovaná americká základna stát. Musíme pokračovat v šíření petice, letáků a dalších materiálů na petičních stáncích ve městech a vesnicích všech koutů České republiky. Úsilí o odmítnutí vojenské základny USA je potřeba výrazněji přinést do odborů a dalších masových organizací. Je nutné oslovovat přátele, spolužáky, kolegy, sousedy. Následující měsíce budou pro naše snahy o zamezení výstavby vojenské základny USA klíčové. Jsem toho názoru, že tuto základnu skutečně můžeme zastavit. Organizování lidového hnutí proti americké základně proto dnes musí být jasnou prioritou.

Speciální vydání Haló novin proti základně USA v ČR

NE RADARU!
KSČM